

Kerstmis en Jaarwisseling

19 december 2021

Het voelt heel vreemd: er zal voor het eerst in veertig jaar geen Kerstboodschap zijn van "de Andere Wereld", tenminste niet van Shanoré of Ben-Ji etc.. En tóch valt er wel iets te vertellen en daarom neem ik je mee op een korte wandeling door de straten van mijn herinnering met betrekking tot Kerstmis, vroeger en nu.

Ons Rooms-Katholieke gezin telde vier dochters en een zoon en mijn vader was extreem "katholiek". Feestelijke Hoogtijdagen zoals Pasen, Kerst, Pinksteren en zo stonden grotendeels in het teken van de Kerk en lang durende H. Missen.

Allereerst moest er gebiecht worden. Dat was meestal twee of drie dagen voor het feest. Als kind begreep ik al niets van die biecht. Maar we groeiden op het in besef dat we bevlekte "zondige" wezens waren. Als wij als kind iets fout deden, dan ging het meestal om iets onnozels, zoals ruzie met een van je zussen of je broer, of je was wat brutaal geweest en dan had je thuis dus al boete gedaan, sorry gezegd en je straf ondergaan. Maar dat was dus niet voldoende. Ik vond het vernederend dat ik dat hele verhaal nog eens tegen een priester moest gaan vertellen, die me dan opnieuw voorhield hoe fout ik wel was en of ik wel berouw had en dan volgde een penitentie voor er vergiffenis kwam.

Maar daarmee was het nog steeds niet ten einde. Dan ging je naar de Kerk om een H. Mis bij te wonen en van voren naar achteren ging het over schuldbelijdenis, besef van schuld en bedelen om vergeving en tegen de tijd dat de H. Communie dan kwam, was de eerste zin: Heer, ik ben niet waardig

Dat ging er bij mij niet in. Waarom nog steeds niet waardig na al dat gedoe vooraf?

En bovendien, Jezus was toch aan het Kruis gestorven voor *onze zonden*? Was dat dan voor niets geweest? Maar die vraag stellen grensde bijna aan ketterij en dat leerden we dus snel af.

Deze herinneringen vormen smalle, akelige, enge, donkere steegjes die we destijds niet konden ontwijken.

Nadat mijn ouders gescheiden waren, ging er een wereld voor ons open en wij hadden tevoren geen idee ervan gehad, dat er zo'n mooie straten bestonden, lichter, met vrijheid van keuze. In die straten wandelden we en we lieten de religieuze steegjes voor wat ze waren. Evengoed voelden we ons nog lange tijd grote zondaars, omdat we niet meer naar de kerk gingen, maar die straten voelden goed, dus gedurende enkele jaren werd wel Pasen, Pinksteren en Kerst gevierd, maar thuis, in liefde, in vrijheid.

Op een dag waren mijn moeder en ik in Frankrijk, in de bergen, op een hooggelegen plateau en daar stonden we onder een driedubbele regenboog. We beseften dat dit een teken was, een keerpunt, maar we hadden geen idee wat er zou volgen.

Relatief kort daarna zocht "de Andere Wereld" contact met ons. We bevonden ons een tijdlang in een Niemandland. Ons verleden was voorbij en die enge straatjes van vroeger, daar gingen we nooit meer in.

Ons heden bestond uit bredere straten, maar onze dorst naar antwoorden werd alleen maar groter.

Toen we contact kregen met onze spirituele gids, Shanoré, die ons begeleidde op dit pad, toen beseften we dat we de pot met goud aan het einde van de regenboog hadden gevonden. Alleen was het geen goud, het was een veel grotere schat, het was iets van onschatbare waarde: we werden "wakker en bewust" en we kregen niet alleen lessen, we "herinnerden" ons langzamerhand alles waar het in het leven werkelijk om ging. En het ging om L I E F D E.

De nieuwe straten waren brede, lichte, zonovergoten lanen, zonder begin en zonder einde en de bodem onder onze voeten bestond uit liefde. De hoge groene bomen langs die lanen waren met elkaar verbonden. Hun takken reikten naar elkaar, raakten elkaar aan en vormden een netwerk, als een zichtbaar teken van ons aller onderlinge verbinding.

Vanaf 1981 ontvingen we via automatisch schrift en via trance elk jaar een Boodschap, die we voor het gemak Kerstboodschappen noemden, omdat we ze telkens in die periode ontvingen. We hadden al eerder Boodschappen gekregen, maar de eerste Boodschap, die bestemd was voor de openbaarheid, ontvingen we in 1981 van Shanoré.

Kerstmis is een Christelijk Feest ja, maar het had daarna voor ons nooit meer iets te maken met bezoeken aan de Kerk. Elke Boodschap die we ontvingen ging over LIEFDE en hoe deze geweldige kracht zich in het leven van ieder van ons gedraagt.

Met Kerstmis 2020 ontving ik via automatisch schrift de veertigste Boodschap – en die was van mijn moeder, die toen sinds drie jaar in die Andere Wereld was. Het was de veertigste Boodschap en ik vond het volkomen logisch te horen, dat de cirkel rond was. De eerste Boodschap in 1981 van Shanore en de veertigste en laatste in 2020 van mijn eigen moeder. Hoe mooi en wonderbaarlijk is dat?

Is daarmee alles afgelopen? Nee natuurlijk niet. Het spirituele pad is nog altijd mijn pad en het helpen van anderen op welke wijze dan ook, is het belangrijkste deel van mijn "zijn", het is mijn ziele-werk. Ik heb nog altijd contact, maar er wordt nu van mij verwacht, dat ik alle lessen, ook die in de Boodschappen, begrepen heb en dat ik ze in de praktijk blijf brengen, nu zonder het handvat van een tekst van mijn geliefde gidsen, een tekst die zwart op wit staat.

Zelf beseef ik terdege, dat ik van alles weet en vooral weet ik dat ik NIETS weet. Maar Shanoré en Mia schijnen alle vertrouwen in mij te hebben. Dus ik doe mijn best.

Toch werd ik deze keer nog eventjes op weg geholpen. Op mijn verjaardag eind november zat ik alleen thuis, uit voorzorg in quarantaine, omdat ik contact had gehad met iemand die corona bleek te hebben. Mijn moeder feliciteerde me via automatisch schrift en deelde vervolgens tot mijn verrassing wat informatie over haar leven aan die zijde.

Dat wil ik nu graag met jullie delen.

MIA:

Wat is een van mijn taken aan deze zijde?

Ik ben samen met mijn engelbewaarder en met een heleboel andere engelen en helpers. We helpen hier en ook bij jullie.

De aarde is voor ons niet verdeeld in werelddelen en landen, maar in zielen, geesten (met een jasje aan). We zien niet een inwoner van een bepaald land, we zien het bewustzijn van mensen en alle energiestromen die wij waarnemen vermengen zich met elkaar.

Wij reageren op de energieën en doordringen alle stromen met liefde, harmonie en vrede. Op dat moment worden problemen opgelost, voelen mensen zich ineens opgelucht en proberen ze weer constructief te leven.

Alles wat op aarde gebeurt wordt hier gereflecteerd, positieve én negatieve dingen. Je weet dat tijd als zodanig hier niet bestaat. We werken, doen dingen, ondernemen van alles.

Hoe dat hier ervaren wordt kan ik je in woorden niet uitleggen. Het is meer voortdurend een NU ervaren, zo kan ik dat het beste zeggen.

We bestaan in het NU.

Op een of andere wijze vindt alles tegelijkertijd plaats en ook weer niet.

Deze bewustzijnstoestand is zó intensief én liefdevol, dat kan je je op aarde niet voorstellen.

Maar we krijgen dus in elk geval zeker alles mee wat er op aarde gebeurt. Je hebt gelijk als je aan mensen uitlegt, dat er een reden is voor alles wat er gebeurt.

Dit virus bijvoorbeeld (Corona), dat de aarde momenteel in haar greep houdt, is slechts een middel tot het doel (een van de vele middelen).

Het doel is zoals altijd al: meer bewustwording, want mensen zijn niet langer meer "thuis" in zichzelf.

Overigens is het virus niet zoiets als een straf van God etc. Het komt helemaal niet van deze zijde. Het virus ontstaat door het denken en door de handelingen van de mensheid zelf. Dat geldt voor het virus en voor andere gebeurtenissen. Het is de ziel van de verzamelde mensheid die dit soort pandemieën veroorzaakt.

De mens verknoeit momenteel de aarde en alles wat er op leeft en groeit. Het gaat om geld en om overleven, zonder ook maar even stil te staan bij het feit, dat er slechts één ding zeker is in dat leven en dat is: het fysieke leven eindigt een keer.

Het geestelijke leven eindigt echter níét en hoe je leefde, handelde, dacht en sprak tijdens je aardse leven, dat bepaalt in welk soort bewustzijn je hier terecht komt. En die toestand kan heel moeilijk zijn, maar ook dat is geen straf van God. Het is het logische gevolg van jouw manier van leven. Maar hoe moeilijk het ook is, er is altijd liefde.

Die liefde is er op aarde evengoed, maar wie ziet dat? Op aarde wordt alles vertaald in werken, eten, drinken, kinderen krijgen, weer werken, geld verdienen voor je gezin, verdrinken in dat proces en denken dat dát het leven is, vergetende dat je het juist dééd om een aangenamer leven te leiden.

Uiteindelijk is de vraag:

Wát maakt jou gelukkig? Wát heb je werkelijk nodig om gelukkig te zijn?

Heb je deze dingen nodig: Eigendommen? Status? Een dure bolide? Een mooi lichaam? Uitgaan en feesten tot je omvalt?

Ach, uiteindelijk wil de mens toch alleen maar gelukkig zijn

De aarde vraagt naar de eenvoudige dingen des levens, maar het belangrijkste in het leven, de grootste rijkdom, is niet zichtbaar. Die schat bevindt zich diep in ons, in ons hart. En het is eeuwig en onvergankelijk en de naam is:

L I E F D E.

Ons doel is altijd het verhogen van bewustzijn en vooral het uitstralen van LIEFDE.

Alles komt goed. Alles is altijd goed, zelfs als dat niet zo lijkt.

Volgens mij hoef ik hier niets meer aan toe te voegen, toch?

Mij rest alleen nog jou mooie Kerstdagen te wensen, in gezelschap van je geliefde familie, je vrienden, of misschien heb je mensen uitgenodigd die je niet kent, om te delen in wat je te geven hebt.

Geef en je zult altijd meer terug krijgen dan wat je geeft.

Hoe meer liefde je geeft, hoe meer liefde je ontvangt.

Tenslotte wens ik jou en je familie een gezellige jaarwisseling en een Gezegend 2022.

Liefs, Tonny

